

Միպիլ

Հե՛ք հիմար կին

Կը վագե ան, շուտ-շուտ կ'երթար դեպի ծով,
Եվ անդունդին վրրա ծըռած ծարավի,
Կ'ուզե պատռել խութն ու ծըփանքն իր կոծով,
Ծըծել, քամել, հատցցընել ծովն յուրովի:
Կը վագե ան, շուտ-շուտ կ'երթա դեպի ծով:
Թաց նայվածք մը աղոտ աչքին մեջ տարտամ
Կը թռթռոտա ցընցումներով թախծագին,
Եվ ցավատանջ ըզգացումներ կը կարդամ
Անոնց հատակն ուր մոլորած է հոգին:
Տենդոտ սարսուտ մ'ունի բերանն իր ցամաք
Խընդուք մ'որ սև օր մ'իր բերնին է փակեր,
Եվ խոսվածքին մեջ շեշտ մը խոլ ու ճերմակ
Կը ծիծաղի, երբ կ'արտասավեն իր աչքեր:
Ձայն մ'որ երգի կը նըմանի սրբտաբեկ
Նհիհար կուրծքեն դուրս կը թռչի գերթ բողոք,
Խուլ անեխք մը, գոր չէ լըսած մարդ երբեք,
Հեծկըլքուտ մը և մաշող հագ մ'անողոր:
Հետո, հանկարծ քրքրիչ մ'ահեղ հեզնական
Քարին, ժայռին դեմ և լույսին, խավարին.
Ինչո՞ւ չեն լար անոնք կորուստն իր մանկան
Որ ծովն ինկավ, մեռավ անցյալ հունվարին:
Միակ սերն էր գոր իր գրրկեն ծովն առավ,
Իր կաթոզին պաշտած մանկիկն այն զրվարթ,

Վարդ մ'էր ինքն ալ. կըսկիծն ըրավ զայն պատավ.
«Հե՛ք հիմար կին», կ'ըսէ իրեն ամեն մարդ,
Հե՛ք հիմար կին, որ կը պարէ ալ հիմակ,
Մոռանալով ցավն, անեծքն, արցունքն ու Աստված.

Վար կը նետէ իր վիշտերուն սև դիմակ,
Կարծես մանկիկն հոն է լանջին փաթթրված:
Բայց կը վազէ նորեն կ'երթա դեպի ծով,
Եվ անդունդին վրա ծրոած ծարավի,
Կուզէ պատռել խութն ու ծըփանքն իր կոծով,
Ծրծել, քամել, հատցընել ջուրն յուրովի:
Ու կը վազէ, շուտ-շուտ կ'երթա դեպի ծով:

1892